

Arrest

nr. 171 982 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 april 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam het Rijk binnen op 24 december 2014. Zij was in het bezit van een paspoort met toeristenvisum.

1.2. Op 16 september 2015 diende verzoekster, in functie van haar Portugese schoonzoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 16 maart 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.09.2015 werd ingediend door:

Naam: [D.G.C.]

Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Kaapverdië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4e van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs ten laste in het verleden en op heden legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest dd. 13.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Antwerpen. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- attest van het Kaapverdise kadaster dd. 08.10.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in het land van herkomst. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van inkomsten van betrokkene en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 20.12.2010 en 01.06.2011; bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon dd. 31.08.2009, 20.07.2010, 08.02.2011 waarvan echter niet kan opgemaakt worden aan wie deze storting gericht waren: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene in het verleden de nodige financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon; ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Als bewijs van zijn inkomsten legt de referentiepersoon een 'historiek werkloze' van het ABVV Antwerpen voor waaruit blijkt dat hij in oktober en november 2015 werkloosheidsvergoedingen ontving. Daarnaast werden loonfiches (Manpower) op naam van zijn echtgenote voor de periode 12.10.2015 - 06.12.2015 voorgelegd.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht, van artikel 41.2.a van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Uit de motivering blijkt dat het verblijf aan verzoekster wordt geweigerd omdat zij onvoldoende bewijs heeft geleverd ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit wordt expliciet gesteld in de bestreden beslissing.

Dergelijke motivering en handelwijze is echter strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Deze principes van behoorlijk bestuur leggen iedere normale zorgvuldige administratie op haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een tachtigjarige vrouw die inwoont bij haar dochter en schoonzoon, zonder enige bezittingen in haar land van herkomst, ook financieel van hen afhankelijk is. De bestreden beslissing kan de redelijkheidstoets dan ook niet doorstaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle nuttige gegevens.

In casu baseert verwerende partij haar beslissing op onvolledige gegevens en doet zij geen enkele moeite om ontbrekende documenten te bemachtigen. Van een zorgvuldig bestuur kan worden verwacht dat zij verzoekster uitnodigt om bijkomende documenten te bezorgen zodat verwerende partij een beslissing kan nemen op basis van volledige en accurate informatie.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief

dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Zoals hiervoor reeds werd aangetoond kunnen de opgegeven motieven de bestreden beslissing redelijkerwijze niet verantwoorden.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Vervolgens dient te worden gewezen op het hoorrecht zoals vervat in het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van

23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr.* blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr.* blz. 1-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)".

Een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een familielid van een Unieburger is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ("de Terugkeerrichtlijn"). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in het geval van verzoekster.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur aangaande het feit dat zij onvoldoende bewijzen had voorgelegd dat zij onvermogen is en afhankelijk van de referentiepersoon, had verzoekster hiervan bijkomende bewijzen kunnen overmaken.

Indien verwerende partij zich aan haar verplichting had gehouden onder artikel 41.2 van het Handvest om verzoekster te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing, dan had verzoekende partij bijkomende elementen voorgelegd en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien. De kans is overigens meer dan reëel dat verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.

Verzoekster had namelijk extra loonfiches kunnen voorleggen van haar dochter, evenals een attest dat de referentiepersoon geen financiële steun van het OCMW ontving, en dat zij niet kan beschikken over

andere inkomsten. Daarnaast had zij duidelijkheid kunnen verschaffen over de identiteit van de begunstigde van de geldstorting door de referentiepersoon.

Ten slotte bepaalt artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en regelmaat. "

Zoals hiervoor reeds werd aangetoond kan men redelijkerwijze aannemen dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon. Daarnaast kan zij voldoende bewijzen voorleggen van haar afhankelijkheidsrelatie en gebrek aan inkomen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij dan ook om een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de burger van de Unie in functie van wie zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden laat gelden en haar verblijfsaanvraag daarom niet wordt ingewilligd. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangegeven dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien het legaal verblijf van verzoekster in het Rijk is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig, ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet dat onder meer de ascendent van de echtgenoot van burger van de Unie die in het Rijk verblijft zich bij deze burger van de Unie in België mag voegen op voorwaarde dat hij ten laste is van deze burger van de Unie.

Verzoekster betoogt dat zij een tachtig jaar oude vrouw is die aantoonde dat zij geen bezittingen heeft in haar land van herkomst en die inwoont bij haar dochter en schoonzoon en het derhalve niet redelijk is om te concluderen dat zij niet ten laste van haar schoonzoon zou zijn.

Er dient evenwel te worden benadrukt dat Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen om te kunnen worden beschouwd als ten laste reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”*, HvJ 9 januari 2007, C-1/05). Ook de Europese Commissie bevestigde door te stellen dat *“om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)”* dat de ascendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313.). Verzoekster houdt dan ook onterecht voor dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door het feit dat zij in België mag inwonen bij haar dochter en schoonzoon niet te weerhouden als een bewijs dat zij ten laste is in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat het evenmin kennelijk onredelijk is om te stellen dat het feit dat verzoekster aantoonde in haar land van herkomst geen eigendommen te hebben niet toelaat te concluderen dat zij ten laste zou zijn van haar reeds lang in België verblijvende dochter en schoonzoon.

Verzoekster weerlegt ook de vaststelling niet dat weliswaar bewijzen van geldstortingen werden neergelegd, doch dat uit slechts twee documenten kan worden afgeleid dat haar een (kleine) geldsom werd overgemaakt en dat uit de andere documenten niet kan worden afgeleid aan wie de geldstortingen gericht waren.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel

werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad dient tevens te duiden dat verweerder slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan erkennen indien aan de door de wetgever bepaalde voorwaarden is voldaan en dat het hem niet is toegestaan om, op basis van een beginsel van behoorlijk bestuur, af te wijken van een wettelijke vereiste.

2.1.2.4. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verweerder rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken en dat hij heeft uiteengezet om welke reden deze stukken niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster ten laste is van haar Portugese schoonzoon. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verweerder de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet deugdelijk heeft voorbereid en niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoekster nog betoogt dat verweerder nog aanvullende documenten had kunnen opvragen moet worden benadrukt dat het aan de vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden toekomt om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen. Het is niet de taak van verweerder om gebreken in de bewijsvoering van de aanvrager te ondervangen of om in de plaats van de aanvrager deze aanvraag met passende overtuigingsstukken te onderbouwen.

Het gegeven dat verzoekster niet alle nodige stavingsstukken zou hebben overgemaakt kan slechts aanleiding geven tot de vaststelling dat zij zelf onzorgvuldig optrad en leidt niet tot het besluit dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

2.1.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten en als beginsel van behoorlijk bestuur, moet worden gesteld dat verzoekster niet kan voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door haar als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er werd haar immers de mogelijkheid geboden om haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met alle door haar als relevant geachte stukken te onderbouwen en om eventuele nuttige toelichtingen te verstrekken. De hoorplicht impliceert verder niet dat verweerder een permanente communicatie met een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indiende moet opstarten of deze vreemdeling moet contacteren indien hij vaststelt dat deze vreemdeling in gebreke blijft de vooraf gevraagd overtuigingsstukken mee te delen of onvoldoende of niet relevante bewijsstukken neerlegt. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak, die geen betrekking heeft op een situatie waarbij een bestuur een antwoord formuleert op een vraag die door een rechtszoekende wordt gesteld, is niet dienend en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

In de mate dat verzoekster nog aangeeft dat zij nog bijkomend had dienen te worden gehoord alvorens verweerder kon overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden geduimd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat zij niet langer legaal in België verbleef. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat zij nog andere bewijsstukken had kunnen aanbrengen omtrent de financiële situatie van haar dochter en schoonzoon, evenals stukken waaruit kan worden afgeleid dat zij niet beschikt over eigen inkomsten en dat zij had kunnen toelichten aan wie door haar schoonzoon of dochter geldstortingen werden gedaan. Verweerder kan evenwel enkel een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie inwilligen indien de hiertoe vereiste overtuigingsstukken worden overgemaakt – hij kan geen recht erkennen op basis van verklaringen – en verzoekster bewijst niet dat zij deze bewijsstukken effectief in haar bezit heeft. Er blijkt verder niet dat het feit dat zij had kunnen toelichten aan welke andere personen haar schoonzoon en dochter gelden overmaakten enige relevantie heeft. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd miskend bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

"De bestreden beslissing is tweeledig: enerzijds bevat zij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgegeven motieven hebben louter betrekking op de eerste beslissing. Er wordt helemaal niet gesproken over het bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van de formele motiveringsplicht en artikel 8 van de Vreemdelingenwet, zoals hierna wordt uiteengezet.

Eerste onderdeel

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenbesluit") bepaalt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennisgegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit dit artikel blijkt duidelijk dat verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven na het nemen van een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. Er is in deze geen sprake van een gebonden bevoegdheid, waardoor verwerende partij dient te preciseren waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Uit de bewoordingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel slechts op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel moet worden afgeleverd. Indien er toch een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (zie RvS 15 januari 2014, nr. 226.065; RvV 5 januari 2015, nr. 135.831).

Verwerende partij diende te motiveren waarom ze precies besloot een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Deze motivatie wordt nergens vermeld in de bestreden beslissing. Verwerende partij maakt zich dan ook schuldig aan een schending van de formele motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet stelt: "Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. "

Verwerende partij levert een bevel om het grondgebied te verlaten af aan verzoekster, maar liet na om dit te motiveren overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat immers geen enkele verwijzing naar de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die zou zijn toegepast. Dit vormt een schending van artikel 8 Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht. Verzoekster heeft het recht te weten op basis van welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verwerende partij besloot om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Dit wordt onder andere bevestigd in RvV arrest nr. 135 831 van 5 januari 2015. Dit luidt als volgt: "Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet - zonder in enige uitzondering te voorzien - uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden."

2.2.2. De Raad dient aan te geven dat verzoeksters uiteenzetting feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft zich geenszins beperkt tot het motiveren van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hij heeft, zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, ook toegelicht dat hij opteerde voor het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeksters *“legaal verblijf in België is verstreken”*. Verweerder heeft tevens voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet om de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast te vermelden. Hij heeft namelijk uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK